

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

(Antiga casa J. López Bernagosi)

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Ha mort En Joan Serra i Constansó

(JEPH DE JESPU)

Havia passat amb nosaltres tota la seva joventut i els millors anys de la seva vida. En les pàgines de LA CAMPANA DE GRÀCIA i *L'Esquella de la Torratxa* havia deixat lo millor del seu cor—que era molt gran i sempre jove—i del seu pensament—lliure, rebel, ple de bondats inefables.

La vida d'En Serra i Constansó, que tan popular feu entre els nostres llegidors el pseudònim de «Jeph de Jespús», sigué una vida exemplar, esclava de les seves conviccions i el seu ideal. De republicans com ell, desgraciadament, no n'hi han gaires. D'escriptors com ell, de la seva valentia, de la seva fibra, tampoc. En les cròniques seves aparegudes en LA CAMPANA DE GRÀCIA, hi campegen l'ironia, la passió, la bondat de pensament, la rectitud d'idees, l'amor al poble, tot lo que fa apreciable a un escriptor.

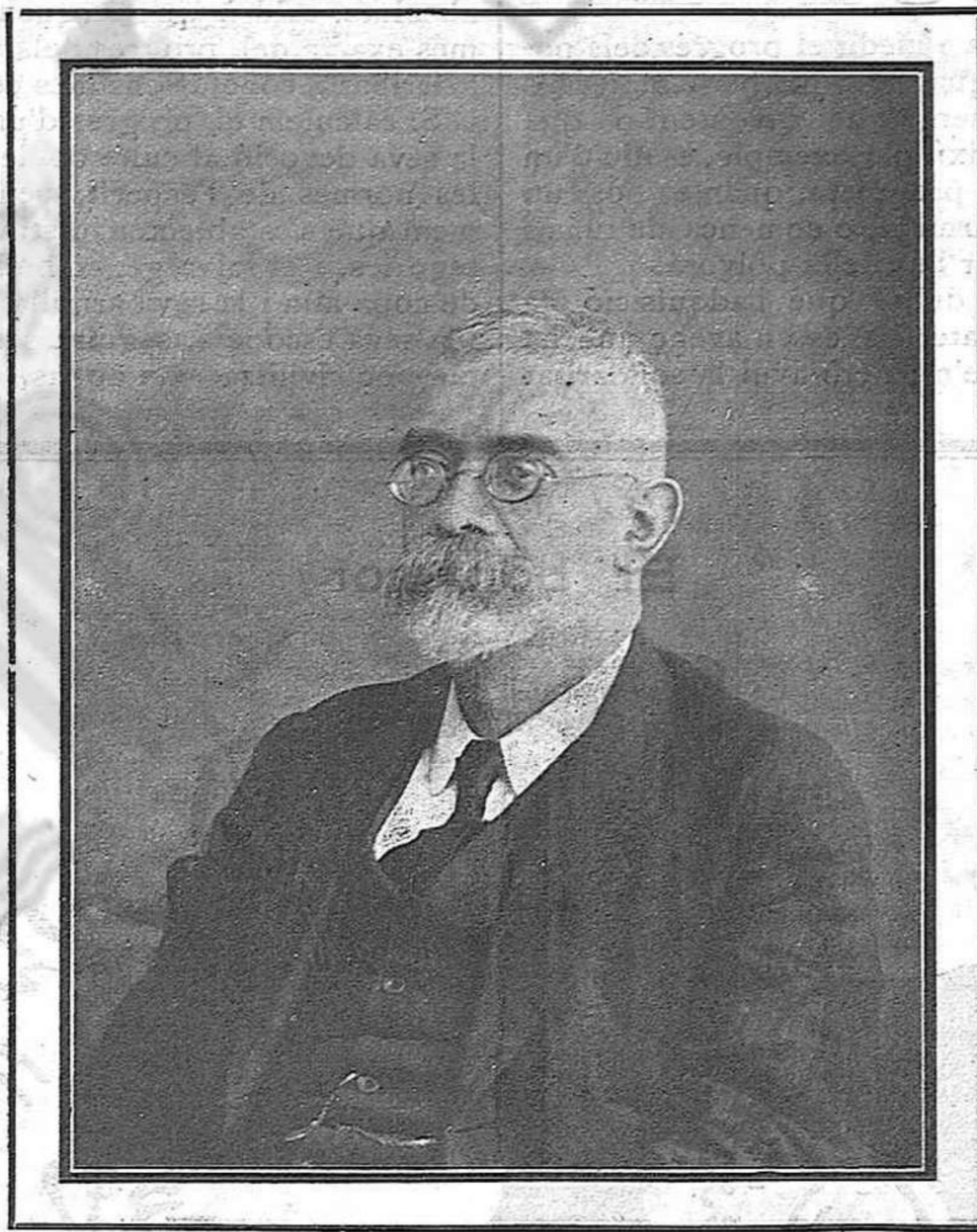
Era un home senzill, afable, ple d'humilitat i d'afecte per a tot—sers i coses—lo que l'enrondeva. Un temperament que irradiava simpatia. El seu millor elogi serà aquest:

—Era tan simpàtic!

Així parlaran d'ell les boques amigues, recordant-lo. Perquè an En Serra i Constansó el recordarem sempre tots aquells que tingüem la fortuna de tractar-lo.

Sempre tenia un somriure a flor de llavi, unes paraules agudes, un judici just, clar, precís.

I aquestes característiques d'En Serra i Constansó es reflexen totes en la seva obra, ja que si s'ha pogut dir que *l'estil fa a l'home*, llegint els llibres

Nat a Igualada el dia 10 de novembre de 1864 i mort a Barcelona el dia 25 de març de 1924

del malaguanyat amic es comprèn perfectament la veritat d'aquesta dita. En les pàgines dels seus llibres de contes, dels seus llibres de versos, generosos, ardents i revolucionaris, sembla sentir-s'hi la seva veu amable plena de bondat i de senzillesa.

Heu's aquí una petita notícia de la seva vida política i literària:

Nasqué a Igualada, vila per la que sentí un gran amor sempre, i que l'elegí batlle i diputat provincial després. L'any 1881 començà a col·laborar en *La Verdad*, diari republicà que és publicava a Igualada l'any 1881. Al

1882, passà a *L'Escut Igualadí*. Al mateix 1882, a *L'Ensaig*. Al 1883, a *La Democracia*. Al 1893, a *L'Igualadí*.

Fundà «La Electro Igualadina», la primera companyia que donà llum a Igualada. Actualment era un dels primers emplaçats de la «Energia Elèctrica».

Després de col·laborar durant molts anys a *L'Esquella de la Torratxa* i a LA CAMPANA DE GRÀCIA, l'any 1900 entrà a formar part de la redacció dels nostres periòdics.

Entre els llibres que deixa, s'hi compten *La Barricada*, *Tonteries*, *Del viure alegre*, *Quan jo tenia vint anys*.

Ara tenia en publicació una obra interessantíssima, de la que estava per sortir el primer volum: *Mig segle de vida igualadina*, (1865-1880).

Havia nat el 10 de novembre de 1864 a Igualada. Ha mort a Barcelona el 25 de març a les dues i mitja de la tarda. Sigué enterrat el 26 al cementiri vell de Barcelona.

L'enterro, al que assistiren més de cinc-cents persones, constituí una gran i sentida manifestació de dol. Hi havia una nodrida comissió de la vila d'Igualada. El fèretre estava ple de corones: de la família, dels amics, una, esplèndida de «La Energia Elèctrica» de Barcelona, i un modest ram de les redaccions de LA CAMPANA i *L'Esquella*.

El record del malaguanyat «Jeph de Jespús» serà per a nosaltres imborrable.

Descansi en pau el bon amic!

La República nova

Salut, Grècia! Salut, península del Mediterrani oriental, amb tot l'acompanyament de les teves illes! Des de les vores del Mediterrani occidental, nosaltres et saludem en llengua catalana, que és una llengua que té sò de llibertat.

Benvinguda la República nova! I que duri. Que el nou règim grec prosperi, i s'arrelli, i sigui ric en fruits de llibertat i civilització. Que no resulti com una altra República que hi hagué, efímera, de la qual ja amb prou feines en queda el record d'una diada en el calendari històric.

En el registre civil dels pobles, acaben de fer-se dues inscripcions més: una defunció i un naixement. La monarquia grega ha mort. Visca la República grega!

Heu's aquí una República més en la gran rodona de les Repúbliques del món. No és aquesta la darrera que hi entrarà. D'altres Repúbliques hi entraran encara, una mica més aviat o una mica més tard. No sentiu ja, amics, el trepig de les noves Repúbliques que s'acosten?

La caiguda d'En Poincaré

scrivim en la nit del dimecres. No hi ha cap altra nova de la dimissió d'En Poincaré que el telègrama anunciant la pèrdua de la votació en el Senat, la presentació de la seva dimissió i l'acceptació d'En Millerand. Quan aquestes ratlles siguin ja públiques, estarà solucionada la crisi francesa.

No hi fa res. Poincaré, no és home d'un dia, i tampoc ho deu ésser el seu comentari. Poincaré, passant de la presidència a la seva llar, sempre serà un gran home. No estranyi a ningú aquesta qualificació. En nosaltres puja tant l'amor a França, com l'amor a les nostres idees, i si En Poincaré les contrariava, En Poincaré havia conduït fèrment la República. Ja, ja sabem que ha estat acusat de imperialisme i fins d'ambicions dictatorials, i fins de somriure a la guerra, però també sabem que no ha demanat més que seguretat per a França, que ha rebutjat tota dictadura. Herriot, en l'avant-sala del poder, confessà que ell no abandonaria el Rhur. I qui el deixaria el Rhur, com no fossin els comunistes, capaços de perdre la pàtria per a salvar els principis? Poincaré sofreix els efectes de la pugna tràgica entre els sentiments de pàtria i els sentiments polítics, entre l'home de govern i l'home d'idees. Alemanya, en el flanc de França, disposa sempre a l'embestida, produïda dins de França—i fora de França—el drama entre les idees i el sentiment, entre la seguretat de França i una política pacifista. En Poincaré es va decantar pel sentiment patriòtic: heu's aquí la seva feblesa, i també la seva fortalesa.

La culpa no és d'En Poincaré, la culpa ve ja d'En Clemenceau, que va menyspreuar a l'Alemanya democràtica dels primers dies de la revolució. En va En Kust Eisner, demanà, sinó una protecció, una inhibició de França; en va els pacifistes alemanys dels dies de la guerra sol·licitaren que En Clemenceau actués sobre l'Alemanya revolucionària, com Bismarck sobre la França republicana. En Clemenceau, odiava an els comunistes, sentia la por d'un contagi bolxevic a França i preferí apoiar la contrarevolució alemanya, més an En Noske, que an En Liebknecht, més a la burgesia bàvara que a Kust Eisner. Naturalment, la república alemanya s'ha anat afeblint, i avui, la dreta franca, la dreta revan-

xista i monàrquica, marxa cap al domini d'Alemanya. Poincaré es troba davant d'una Alemanya esquerra i falsa, i tingué d'enfocar la seva política cap a la defensa de França, essent l'home del Bloc Nacional, tal volta *malgré lui*.

Qui el succeirà? Potser ningú. Potser En Poincaré sigui el successor d'En Poincaré. La situació encara no és prou clara per a l'adveniment de les esquerres. Poincaré en l'oposició pot ésser, per a les esquerres, enemic més fort que dins del govern, malgrat la pujada del franc, i els diàlegs amb En Mac-Donald. En Poincaré pot constituir la vella bandera del republicanisme patriota que volia guanyar la pau, després de guanyar la guerra. Per això creiem prematura—i un xic fosca—la caiguda d'En Poincaré, abans d'ésser vençut per les esquerres.

PARADOX

El progrés moral

S'acostuma a medir el progrés dels pobles per la quantitat de béns materials que fabriquen, que inventen o que s'adapten. Així, per exemple, es diu d'un salvatge que progressa, quan es posa un barret, una armilla, o comença de fumar o de conèixer l'ús de la pólvora.

No hi ha dubte que l'adquisició de nous béns materials és un avenç que ha de complaure'ns; però avui la solidaritat

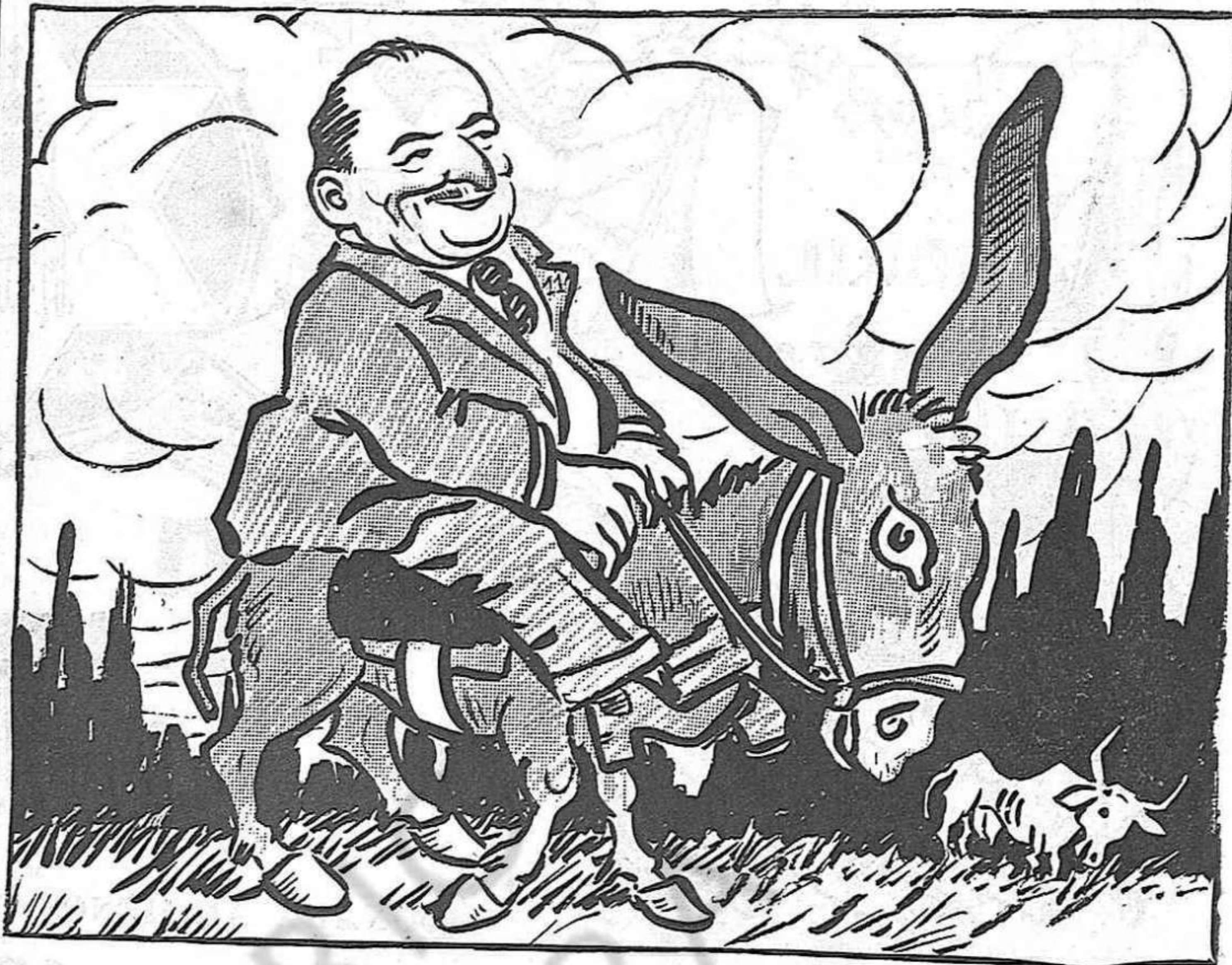
econòmica és tan estreta a arreu del món i tan generalitzat i intens l'afany de lucre, que qualsevol màquina o vici que s'inventi s'extén per tota la rodalia de la terra amb una rapidesa vertiginosa, ço que li treu un aspecte important del mèrit que altrament tindria.

Si apliquem aquesta mida material al càlcul del progrés de les nacions, ens arriquem a no obtenir la solució veritable. De teixits, de maquinària, de cabarets, d'hospitals n'hi ha a tots els pobles. Tots es troben, doncs, en vies d'un progrés satisfactori.

Però com que això no és una veritat absoluta, caldrà que cerquem una mida més exacta del progrés dels pobles per a arribar a conclusions més certes.

Si calculem el progrés d'un poble per la seva devoció al culte de les idees i de les normes de l'esperit, veurem clarament que s'estableixen distincions i categories. I el salvatge, amb el seu barret de copa alta i la seva armilla de fantasia i la seva escopeta, seguirà semblant-nos tan poc civilitzat com abans.

Lo que diu En Primo de Rivera

—Jo, xano, xano, vaig fent el meu camí!

Espanya guanyà fama de gran potència quan no es ponía el sol en els seus dominis, i ara mateix són molts els que judiquen de la grandesa d'un país pel nivell de la seva moneda.

... Observem que França, mentre baixava la seva unitat monetària, seguia accentuant l'alça de la seva divisa esperitual, car l'exemple de França ha estat sempre allionador...

Aclaparada de deutes, hostigada pels seus adversaris i pels seus «amics», a dos dits del descredit i de la fallida, la França, al mateix temps que concentra totes les seves energies per a restaurar la seva finança, tendeix heròicament a consolidar el seu prestigi moral, la seva ciència, el seu art... Simultàniament amb la discussió de les lleis econòmiques s'emprén la reorganització de les seves grans biblioteques, dels laboratoris i crea el casal dels artistes de Montmartre, la Ciutat Universitària, la Casa de les estudiants, el Refugi de les *midinettes* i intensifica la mutualitat escolar i maternal i obre un crèdit de deu milions pels artífexs pobres, per aquests obrers de l'art que són els més fermes sustentàcols del gust i de l'innovació en l'indústria decorativa...

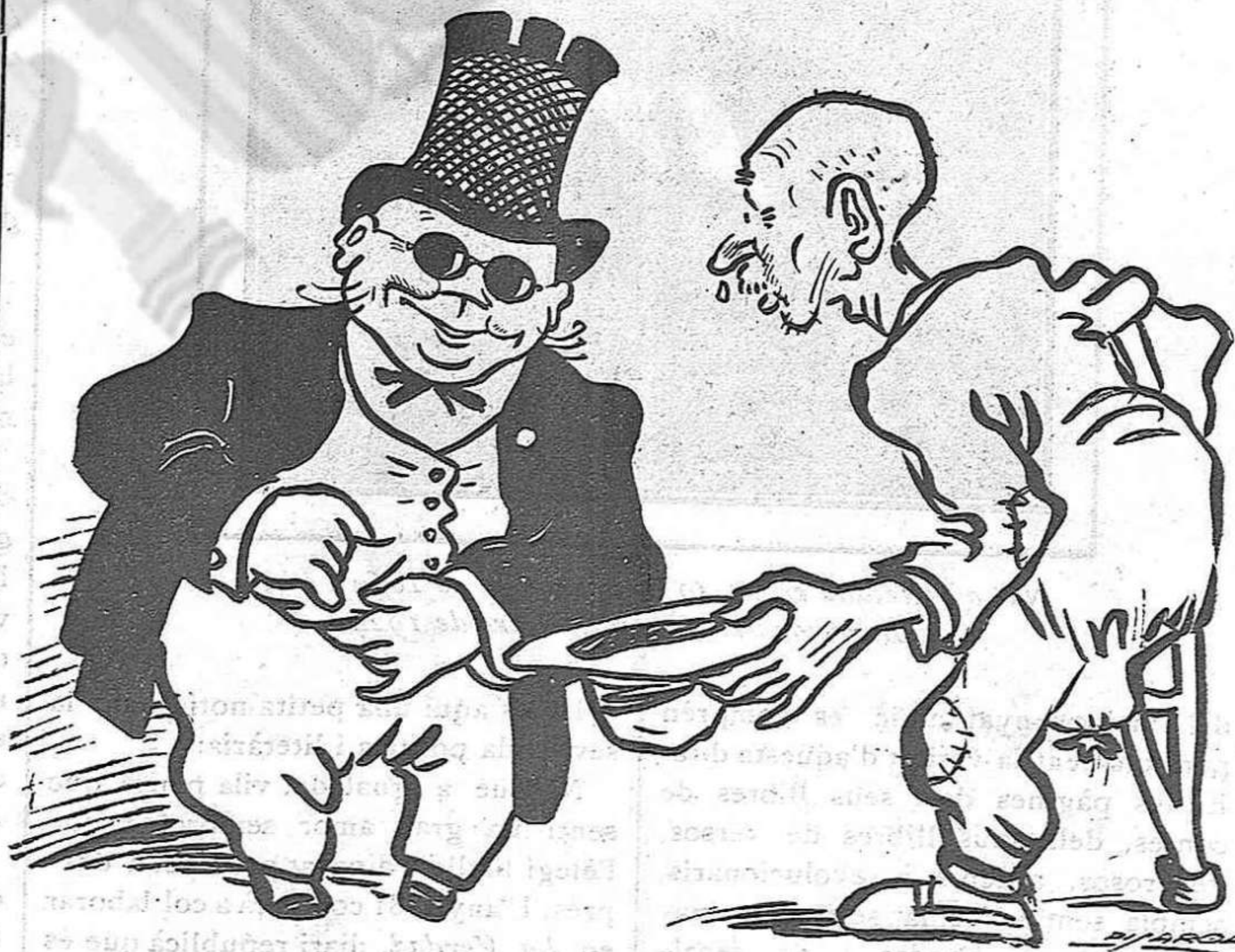
Algunes d'aquestes reformes han anat precedides de veritables moviments d'opinió. En la campanya de peculí, a favor dels laboratoris, hi han ajudat banquers, còmics, artistes, atletes...

El Laboratori, la Biblioteca, el Museu, són les fortaleses dels pobles... França, com Atenes, ha deslliurat el seu esperit dels bàrbars pel seu alt esperit i la seva fe àrdua i inagotable en el seu apostolat.

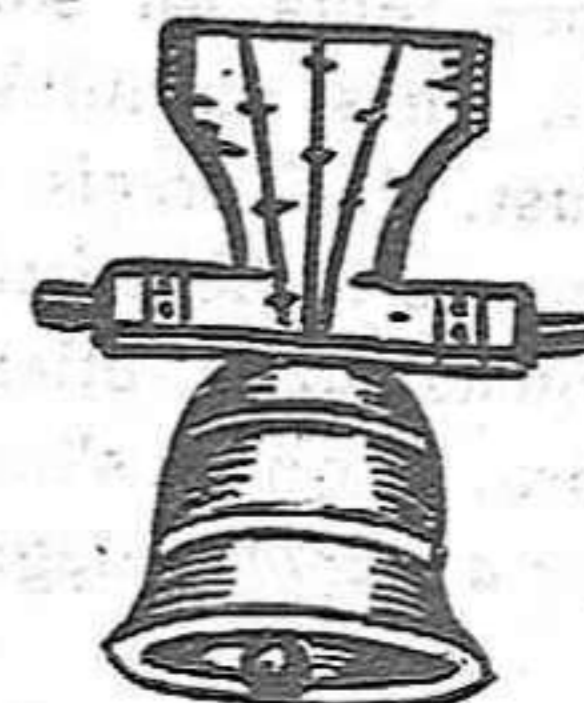
No hi ha cap més camí de salvació que el progrés moral. Quan les aspiracions d'un grup d'hommes es concentren en una elevada unitat moral, no hi ha res que pugui ofegar les ni torçar-les. Podran ésser cremades les cases, assolada la terra i enrunades les fàbriques, les catedrals... Però això, i molt més que això, podrà reconstruir un poble amarat d'idealisme, enamorat de la llum de l'esperit...

GLICINI

El bon cor

—Avui em sembla que et faré caritat, perquè porto una moneda estrangera.

Dejunis

Als vells polítics d'ofici el període quaresmal enguany els dóna desfici, ço que trobo natural. Els persegueix l'infortuni, viuen tristos i avorrits, i tenen de fer dejuni de discursos escollits. Ni al periòdic ni al casino poden engegà un sermó. Pobrets! La força del *sino* els hi ha posat morrió. Passen dies i setmanes, un any aviat passarà; xerrar? se'n moren de ganes però, els toca dejunà.

Tampoc prova la Quaresma a aquells industrialets que són regidors sens esma sortits de tots els indrets. Eren *Vocals*, sense boca, i *associats* perquè sí. I ara, si en fan de patxoca ben mudats i amb el faixil! No deixen mai el copalta, caminen amb presumpció, i ja quasi res els falta per a semblar un senyó. Mes, ai! la regidoria aviat se'ls esco arà; i en lloc d'orgull i alegria, abstinència i dejunà.

Diputat que tant llufa el càrrec allà al Congrés, al temps que li produïa a riuaes els diners. Passa la Quaresma trista esperant les eleccions, veient com minva la llista de les seves afeccions. Ja no pot donar prebendes ni afavorir a ningú, i com no tenia rendes ni un ingrés que fos segú,

Una desgràcia

—Que no ho saps? La meva dona m'ha fugit!
—Amb el criat?
—No, home! Amb l'automòbil que és pitjor!

ara la balla molt magre, ni un barret es pot comprar, i fins pateix de poagre de tants tips de dejunar.

Xicota jo coneixia de *buten* i de *mistó* que en un bon pis la tenia un esplèndid senadó. Ella, es clà, era *senadora* d'una influència molt gran;

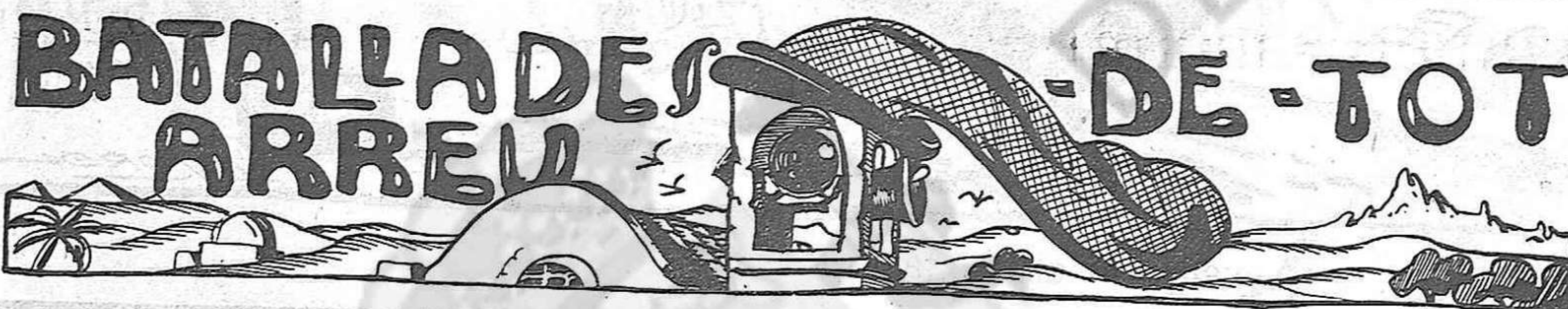
no hi havia pas senyora que li passés al davant! I ara es troba abandonada del vell que la protegí i ha de viure rellogada al carrer del Regomí! Banquets i vestits de seda? Ja fa temps que no n'hi ha; jo fins crec que s'es torna bleada de tenir de dejunà.

També la Quaresma és forta per l'honorat treballador; amb la càrrega que porta, com pot cercà il·lustració? Tot són lleis que el favoreixen, decrets que el faran feliç; però els aliments s'encareixen i puja el lloguer del pis. Al menys abans es distrèia bo-i jugant a votacions; l'home amb el seu vot es feia una pil·la d'il·lusions. Però ara es dóna compte de l'ensopiment que hi ha, i potser digui en un prompte: —Ja n'hi ha prou de dejunà!

FLOK

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

FULMEN

EL CERVELL DE VOLTAIRE

Heu's aquí la copa que guarda el cervell del senyor d'Aróuet de Voltaire. Se la podria confondre, amb no massa dificultat, amb qualsevol d'aquestes copes que, com a premi, es donen al tir de colom o en unes carreres de motocicletes. Però el seu contingut la fa sagrada: el cervell

La copa en que es conserva el cervell de Voltaire.

de Voltaire. Si el calze cristià es considera sagrat perquè durant uns instants cada dia conté la sang de Crist, aquesta copa s'hi ha de considerar, perquè el cervell del qui podríem anomenar l'anti-Crist,—Voltaire—la converteix en calze. No en un calze d'amargor, sinó en un calze de glòria.

En aquesta copa—que és un tresor més de París, un tresor que acaba de fer sagrat i immortal a París—es guarda el cervell d'aquell home que, amb les seves obres i amb la seva acció ajudà a foragitar els jesuïtes de França—I dit sigui de pas que, sense aquella expulsió, la revolució no hauria sigut possible.—

En aquesta copa—que tan fàcilment es pendria per una copa de sport—s'hi guarda el cervell que sapigué crear el *Diccionari filosòfic portàtil*, *La donzella*, *Càndid*, i tantes altres magnífiques obres que eren com raigs vivíssims de llum en el segle corrupte i aristocràtic. En aquesta copa, s'hi guarda el cervell d'un dels precursors de la revolució.

MORIR PER LA PATRIA

Aquest senyor de la barba frondosa, de les me-

Charles Honorat d'Albert, duc de Luynes i de Chevreuse, mort el 1870.

dalles llampants destacant en la foscor de l'uniforme, és Charles Honorat d'Albert, duc de Luynes i de Chevreuse. Defensant el trono de l'imbècil Napoleó III—al qui el poble anomenava, aquells dies de revolta i descontent, «Badinguet»—morí en la batalla de Patay, el segon dia de desembre de l'any 1870, als vint-i-cinc anys. Donà la seva sang per la pàtria.

Aquest altre minyó, afeitat, de rostre infantil, es diu—es deia—també, Charles Honorat d'Albert, i era, com el defensor del imperi, duc de Luynes i de Chevreuse, mort també en el camp de batalla, l'any 1918, i a la mateixa edat que el seu avantpassat.

¿No fa tristesa el pensar que s'hagin malaguanyat les vides d'aquests dos homes, plenes d'energies, d'ideals, de desitjos que la mort ha deixat insatisfet i els familiars d'aquests dos joves sacrificats tan estèrilment en la flor de la seva vida?

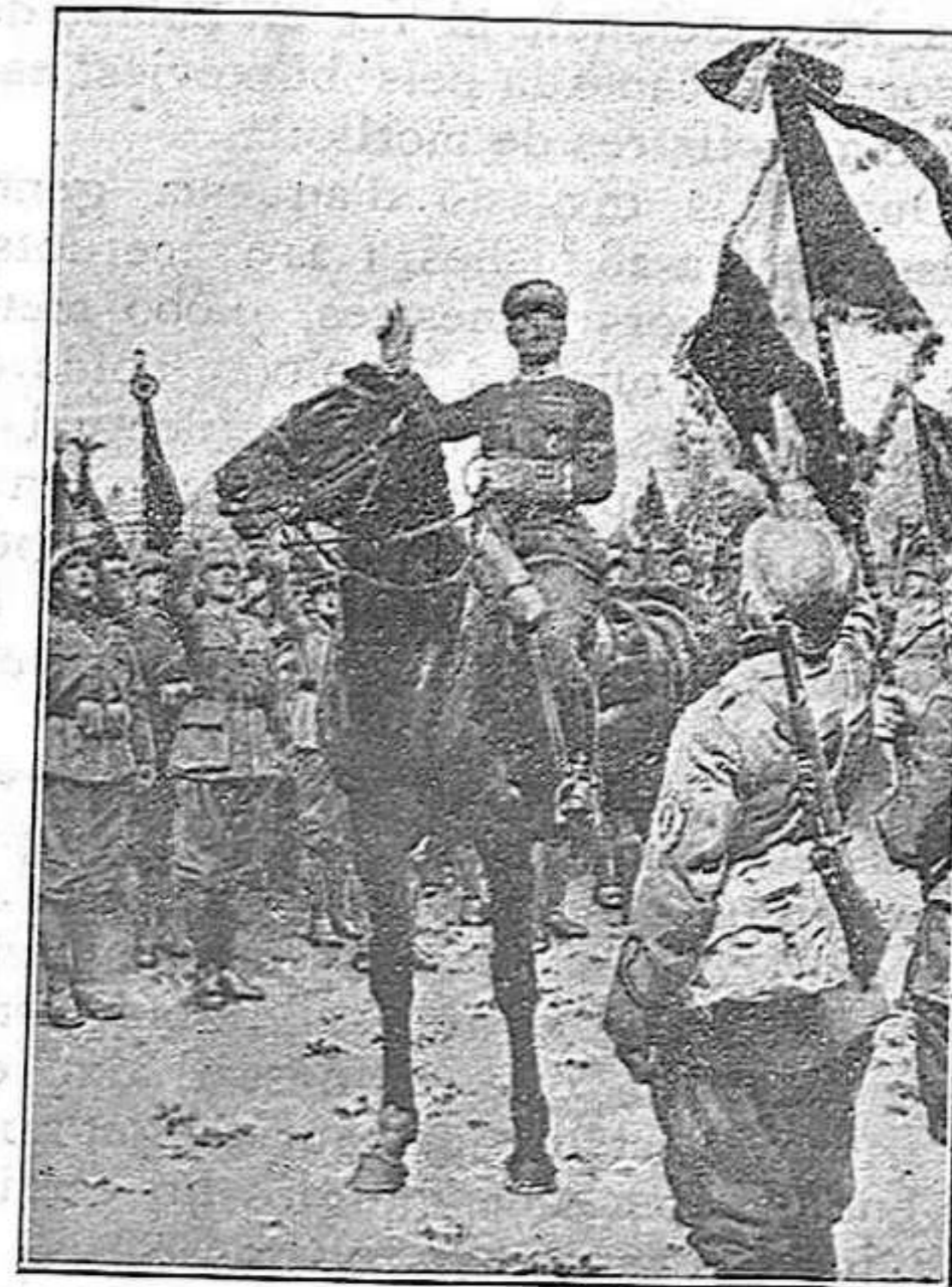
Charles Honorat d'Albert, duc de Luynes i de Chevreuse, mort el 1918.

l'el goig de viure que no han vist complert? Quina tristesa el veure a la gent extraviada rera un ideal fals com aquest de la pàtria!

EL PRÍncep DE MONTE NEVOSO

Aquest príncep de Monte Nevoso—que sembla un títol d'opereta o de novel·la cursi—no és altre que aquell senyor calvo i borni que segons la cédula es diu Gerolamo Rapagnetta i segons unes quantes novel·les—que ell i uns quants més creuen perverses—Gabriele d'Annunzio.

Veritablement, Itàlia deu ésser un país molt divertit, en el que tothom deu estar, més o menys, empeltat de tenor. En Mussolini, un tenor. En D'Annunzio, un altre tenor.

D'Annunzio a Fiume

Que per què li han donat aquest títol de Príncep de Monte Nevoso? A nosaltres ens han dit que per lo següent: En D'Annunzio estava carregat de deutes. Els «anglesos», el perseguïen per tot arreu. I ell, fugint d'aquests «anglesos», s'apoderà de Fiume, s'hi tancà amb els seus *arditti*, fins a firmar una pròrroga. Veu's aquí la història de la gesta heroica de Fiume. Veu's aquí la història d'aquest títol de Príncep de Monte Nevoso.

LA VALENTIA DEL FRANC

—A veure si els hi faig por!

El publicista anglès W. Saroela, en una de les famoses ressenyes sobre política internacional, al fer un balanç de la mortalitat causada pels bolxevics, escripturà amb lletres de motllo:

«Durant la invasió d'aquesta gent, assassinaren a 28 bisbes, 1.219 sacerdots, 6.000 professors i mestres, 9.000 metges, 54.000 oficials, 260.000 soldats, 70.000 policies, 355.250 intel·lectuals i tècnics, 12.950 propietaris, 815.100 camperols i 193.290 obrers. Tots ells per creure els revolucionaris que eren la causa de la gran esclavització russa i els qui manaven l'imperi tsarista.»

Molt bé, jo que no sóc res d'aquests càrrecs que esmenta En Saroela, perquè sóc un ciutadà que no exerceix càrrec ni dels que cobren ni dels que peguen i menys dels qui estafen al poble,estic convençudíssim que de passar això en altra terra, l'estadística hauria sigut així, i el eminent periodista anglès ho escriuria i firmaria sense cap repar:

«Bisbes 69, sacerdots 30.000, professors 40.000, metges (incluint curanderos, fàbules i esperitistes plimsauls) 18.000, oficials 70.000, soldats 0.00, policies i estacadors 70.000, propietaris 1.000.000, intel·lectuals 60.000, obrers 300, pàgines 60.000.»

En això cal afegir-hi: Acaparadors 30.000, hisendats 70.000, venedors de vàries menes 1.000.000.

I consti que potser ens quedem curts. És veu que de la lliçó russa, malgrat haver sigut forta i aclaparadora, hi ha

qui no n'ha fet cas, cosa que no deuria ésser així.

També a molts homes savis i altres que sense ésser-ho havien abusat dels obrers, els lligaren en carros i els feren fer lo que se'n diu de burros.

Jo en arribant aquest cas, si es que als poetes i escriptors es tracti de fer los-hi una cosa per l'estil, com a modest i no haver trencat mai cap plat, ni haver demanat la sopa, ni haver viscut del tot del periodisme, faria una instància a son temps, demanant que em guardessin una tartaneta, que no és igual carregar amb un pes feixuc com seria tragar un carro de les brigades municipals, a un cotxet lleuger, alegre i bufó.

Em sembla que em posaria a la raó.

EL CAVALLER NOCTÀMBUL

REPICS

Ha sigut pres el senyor Pérez Capo per suposades injúries que hi han en el llibre *Las Juntas Militares de Defensa*. Home, i la llibertat d'impremta.

A Madrid varen petar-hi varis petards. Però, vaja, eren inofensius, *córrre-cames*, que la canalla llença a les revetlles de Sant Joan i Sant Pere.

Aquí eren *talla-cames*, que hi ha bona difereència.

Conduït per la guàrdia civil, ha arribat a Madrid el «Chichito».

Vostès el coneixen? Nosaltres tampoc; però, vaja, n'hi han tants i tants de «chichitos» en aquesta vall de llàgrimes.

El senyor Sánchez Guerra va rebre, amb motiu del seu Sant Pep, moltes felicitacions, entre elles la de «don Lacandro».

No faltaria més...

Els amics i els padrins no deuen mai oblidar-se, i el ex-Mamut dels xinos, sap ésser home galant i... complir el *deber de buen caballero*.

Debem recordar als forners que quan la revolució francesa, que costà la testà de l'apàtic Lluís XVI, la revolta portà la decapitació dels flequers a causa d'ésser els primers enemics del poble.

Convé, en moments actuals, fer aquest esment, que tal vegada ens hagin d'agrair un dia els de Sant Honorat el haver-los-hi tocat la *honorata* en senyal d'alarma.

Ens comprenen els pobres fornerets?

A l'Anglaterra—aquesta nació democràtica a estones—van apedregar a l'ex-ministre Churchill. Si aquí s'empleés aquest medi amb tots els *churchillitos* que han passat pel Congrés deixant una vida bruta i xorca, no hi haurien prous pedres a la terra per a apedregar-los.

Aquí lo que fem amb els idiotes és aixecar-los monuments i posar el nom dels caïres en una via pública.

Molts veïns s'ofereixen a fer de botxí si arriba el cas de penjar a carnícers, acaparadors, propietaris i mals polítics.

El qui escriu aquest repic, que fa anys el vénen repicant, té el número u d'una llista per quan es concedeixin les places.

Al carrer de Mallorca els afortunats *cacos* (ofici al que aviat ens haurem de dedicar si ens ho permet el temps) varen endur-se'n 17 quilos de sobresada.

Essent de Mallorca, tenia que ésser bona. A més, creiem que si tenien bon paladar els mossegues, amb les 370 pessetes amb metàl·lic que hi trobaren, devia de comprar un vi d'aquell un xic de graus per a fer bona digestió...

Recomanem que no es mori ningú perquè veurà, sinó ell els seus parents, l'abús monstre dels drets i gastos que es fan del tot impossible. És cert que existeix la beneficiència, però és

una cosa tan crua i tan trista que molts, havent-la de menester, callen la misèria i fan els esforços més suprems per fer un tribut al qui se'n va a l'altre món.

Hi hauria d'haver-hi dignitat, i tot un Ajuntament que acabés amb aquest tràfec de la Mort que tant denigra la societat.

Entre els capellans (que els que en fa ús) i els drets de cementiri i enterrament puja una fortuna...

Val més no morir-se i fer el *boicot* a tants lladres que viuen de la nostra peli seca.

Hem de fer un elogi a un home digníssim. No tot han d'ésser xirigotes i burles, i menys ironies.

El present Director de la Presó Cel·lular, senyor Luca de Tena, posa especial interès en fer respectar als presoners que ho són per causes que no tenen res de criminal.

Aquest acte humà l'honra, i cal que es sàpiga...

Altra vegada els obrers, per força, hauran de demanar més jornal enfront lo de les subsistències.

No hi ha altre remei. Ja pensem la solució que trobaran molts burgesos:

—Demaneu pessetes per a menjar? Doncs, tanco la fàbrica o el taller...

Aquests solen ésser les medicines dels senyors Marianos que aspiren a ésser un dia *Esteves*.

Els diputats monàrquics de Lleida, encarregats de demanar la dissolució de la Mancomunitat a l'assemblea de la mateixa, no tingueren valor de fer-ho i callaren com uns morts.

Em sembla que obraren santament. Sobretot recordant-me d'aquells versos d'En Cervantes ue sempre re sulten d'actualitat:

Advierte que es *bobert* siendo de vidrio el *teja*, coger piedras con la *ma* Para tirar al *vici*.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, número 8 del Olm, número 8